

Bu akşam şubat projesiyle
gönüllülüğünde 1. yılı tamamlayan
Marmara üniversitesinden gönüllümüz
sevgili Erkam'ın değerlendirmesini paylaşıyoruz...

İLKYAR'in hayatına girişini anlatıyor,
ama daha önemlisi karşımızdaki
çocukların sevgi dolu dünyasını yansıtmaya çalışmış
sevgili Erkam...

Daha fazla öğrenciye ulaşmak gayretiyle İLKYAR
yollara düşmeye devam ediyor
ve bu hafta sonu Sivas Divriği ve Gürün'deki
YİBO'ların güzel çocuklarına sizin sevginizi ve selamlarınızı
götürecek İLKYAR...

Desteklerinize çok teşekkür ediyor,
saygılarımızı sunuyoruz...
İLKYAR

--

Orda bir YİBO var...

<http://www.ilkyar.org.tr>

İKİ ŞUBAT ARASINDA BİR ÖMÜR

Toplam 24 saatlik yolculuk, ekibe geç katılmanın, çocukların yüreklerine iki gün geç dokunmanın verdiği üzüntü. Geçilen mor dağlar, yeşil ovalar. Ve Suruç YİBÖ tabelası, gözlerin ilk çocuğu araması, dilin ilk cümleyi kurma çabası. Çocuklardan önce bilim otobüsünü görmek, bir otobüs düşüncesinin Anadolu yollarında gönül taşıyan, gönüllü taşıyan, tekerleklerini bilme, ilme doğru süren. Sonra ilk çocuğun yanına gelerek meraklı bakışlarla seni süzerek “ABİ” demesi ve o kelimenin, o gözlerin, o sevginin 24 saatlik yorgunluğu yok etmesi. İşte böyle başlamıştı Şubat.

Günün nasıl geçtiğini anlamıyorduk, gönüllere umut depolayan biz gönüllüler. Gün bitiyordu, şimdi “iyi geceler” deme zamanıydı, kardeşlerimize sarılma vaktiydi. Küçük Muhammet bir kez daha sarılmamı istemişti ama aslında bir kez daha gerçek sevgiyi göstermek istemişti bana, karşılıksız olanı.

Bir gün bu şekilde biterken, yarını beklemenin heyecanı vardı, etkinliğe girmeye 16 Şubat Nizip ile başlayacaktım. Söz istemeye ve hep bir ağızdan “SÖZ” kelimesini işitmeme saatler kalmıştı.

Günün ilk etkinliğinde “Farklı kültürleri tanımak için üniversite okumak istiyorum” cümlesini işitmek, güzel bir başlangıçtı. Kütüphaneye sınıf ile girdiğimde, kardeşlerimizin gözlerindeki ışığı, yeni kitaplara dokunmanın verdiği mutluluğun yüzlerine yansımaları hoştu. Etkinlikler bitiyor, günler geçiyordu. Her gün ayrı bir çocuk, her bir çocukta ayrı bir hikâye ve içe atılan gözyaşları, verilen sözler. Bu projede farklı olarak etkinliğimin bitimine yakın çocuklardan hedeflerine ulaşmalarını engelleyen nedenleri kâğıtlara yazmalarını istedim, tüm sınıf yazınca onları topluca yırtıp çöpe attık. Hızlı bir şekilde yazılan, yani hızlıca, kolayca karşımıza çıkan engelleri istersek, eyleme dökersek yırtıp atacağımızı yani hayatımızdan çıkaracağımızı anlattım, beyaz bir sayfa ile yeni

bir başlangıç yapmalarını söyledim. O anda çocukların gözlerindeki başarıma, sınırlarını aşma inancını herkesin görmesini isterdim. Edebiyat atölyesi yaptık etkinliklerin ardından. O küçük eller, yüreklerinden gelen hisleri çok güzel kâğıtlara aktarıyordu. “Dünyada sizin için en anlamlı kelime hangisidir” dedik ve onla ilgili serbest yazmalarını istedik. “Yalnızlık” ve “Anne” en fazla seçilen kelimelerdi. Her cümle, her satır, her sözcük anlam yüklüydü. Şair, yazar olabilecek birçok gencin umut ve hayal yüklüğü, cahilliğe isyan

dolu yazılarını yüklemiştim çantama. Amaca ulaşmıştık ilim ve bilimin ışığını gözlere, yüreklere aktarabilmiştik. Bizden önce Çazi, Kahraman ve Şanlı olan Antep, Maraş ve Urfa şimdi bu güzel çocuklar sayesinde aynı zamanda huzurlu, mutlu ve umutlu sıfatlarını taşıyor.

Bu projeyi farklı kılan bir durum vardı, İLKUAK’da birinci yılını doldurmuştum. Geçen sene Şubat’ta dâhil olmuştum İLKUAK’a. 1 yıl önce tanımuştum arkasından binlerce el sallanan bir otobüsü, bir yıl önce başlamıştım gerçek sevgiyi, saygıyı, samimiyeti görmeye, bir yıl önce çatlak ellere dokunmaya başladım. En güzel cümleleri, A B İ kelimesini bir yıldır duymak mutluluk veriyor. Bir yıldır Anadolu yollarındayım, bir yıldır umut dağıtıyor ve söz alıyorum İLKUAK vesilesi ile. Hayatımda ilk

mektubumu alalı bir yıl oldu. Hayatıma umut, sevgi kelimeleri gireli bir yıl oldu.

Bir yıldır gönüllüyüm ve bir yıldır "Erkam Abi" diyor, küçük bedenlerdeki büyük yürekler. Kısacası ben bir yaşındayım, önümüzde aşılacak yollar, dağlar, ovalar var. Edilecek yollar, kurulacak kütüphaneler, ellerinden tutulup gözlerinin içine bakarak okuyup beni geçmelisin diyeceğimiz çok yürek var. Anlaşılmaya ihtiyaçları var kardeşlerimizin, gülümsemeye, umuda ve bilime. Bunun için devam etmeli yola, ulaşmaya ve söz almaya.

Muhammet Erkam Avcı

Marmara Üni.

Türkçe Eğitimi Bölümü/3

Çocuklarımız, ilk göz ağrularımız, ilk yarılarımız...

www.ilkyar.org.tr ilkyar@ilkyar.org.tr

